

Silkeborg-Herning-Banen, helt forandres. Ifølge den nuværende Driftskontrakt vil nemlig enhver Forøgelse af Indtægten, der kunde blive Følgen af en udvidet Drift, tilfalde den nævnte Banes Koncessionshavere, medens enhver Udgiftsforøgelse falder paa Statskassen (jfr. Bil. I.) Ligesom Flertallet derfor i sig selv maa anse det for ønskeligt at komme bort fra det nuværende forhold, og i enhver Henseende uheldige Forhold, hvori Staten staar til Silkeborg-Herning-Banen, og i Anlægget af en Herning-Sjærn-Bane ser en Bei hertil, saaledes tror det omvendt med Bestemthed at maatte fastholde, at der ikke vil kunne blive Tale om at scribe til en saadan Fortsættelse af Silkeborg-Herning-Banen, saalænge hint Forhold bestaar. Flertallet har derfor kun kunnet tiltræde Anlægget af en Bane fra Herning til Sjærn under den bestemte Betingelse, at Silkeborg-Herning-Banen forinden overdrages til Staten. De Vilkaar, som ere foreslaaede for en saadan Overdragelse, ere formentlig saa liberale, at der er al Grund til at vente, at en Overenskomst vil kunne naaes; flere Medlemmer finde dog den af Flertallet foreslaaede Kjøbesum altfor høi og stille Ændringsforslag om dens Reduering.

I det foreliggende Lovforslag findes Intet bestemt om Retningslinien for Herning-Sjærn-Banen. Da imidlertid Regjeringen i det i 1877 forelagte Lovforslag har udtalt den Formening, at den nordlige Linie burde foretrækkes, har en større Del af Flertallets Medlemmer, der ere af den bestemte Formening, at den korteste og billigste Linie bør foretrækkes, efterfor Banen særlig anlægges af Hensyn til den gjenmeegaende Trafik og med al Udsigt til kun at kunne forrente en meget ringe Del af Kapitalen, saa meget mere, som denne Linie tillige vil betjene den Egn, der i højeste Grad savner gode Veie, anset det for rettest at foreslaa Linien over Ribæk, hvorom der til Udvalget er indkommet to forskjellige Ændringer fra et stort Antal Beboere.

Efterat det under den foreløbige Forhandling i Udvalget havde vist sig, at der var overveiende Stemning for at foretrække den i Regjeringsforslaget af 1877 opførte Bane fra Faaborg til Ringe Station for den nu i Lovforslaget opførte Bane fra Faaborg til Tommerup eller et sydligere Punkt paa den i samme Forslag opførte Bane fra Tommerup til Ælsens, besluttedes det at anmode Ministeriet om at forespørge hos Bestyrelsen for den sydsynske Bane om, hvorvidt den eventuelt vilde være villig til at overtage Anlægget af en Bane fra Ringe til Faaborg og paa hvilke nærmere Vilkaar. Da Direktionen for det sydsynske Jernbaneselskab i den herved foranledigede Skrivelse (se Bil. I) tillige fremsatte Tilbud om, saafremt Banen anlægges paa samme Maade som den sydsynske Bane, at overtage Driften og Vedligeholdelsen af en af Staten anlagt Bane fra Faaborg til Ringe indtil Aar 1900, imod at tilsvare Stats-

kassen aarlig pr. Banemil i de første 5 Aar 8,000 Kr., i de næste 5 Aar 9,000 Kr. og i Resten af Forpagtningstiden 10,000 Kr. aarlig pr. Banemil, hvad der omtrent vil spare til en Forrentning med 4 pCt. af $\frac{3}{4}$ af Anlægskapitalen, fandt et Flertal i Udvalget det under denne Forudsætning rigtigst at tilraade Anlægget af den nævnte Bane som Statsbane, hvorved der forbeholdtes Mulighed for i sin Tid at tilveiebringe en Statsbane fra Nyborg til Faaborg, medens dog endel Medlemmer gjorde deres Tiltræden til dette Forslag afhængig af, at der fra Egnens Side ydedes et Tilskud, sparende til den Del af Anlægskapitalen, der ikke vilde blive forrentet, saa at Banen i dens Helhed vilde kunne anlægges uden nogen virkelig Udgift for Staten.

Angaaende dette Spørgsmaal, om der til de her foreslaaede Baners Anlæg burde kræves et Tilskud af de paagjældende Egne, have Meningerne i Udvalget været delte. Nogle Medlemmer have anset det for rettest, at de tre ovenfor nævnte Baner, saaledes som det ogsaa var foreslaaet i det af Regjeringen i Oktober 1877 forelagte Lovforslag, bleve i det Væsentlige behandlede paa lignende Maade som de senest besluttede Statsbaner, navnlig altsaa de i Genhold til Lov 24de April 1868 anlagte Baner, kun med den Forstfæl, at den fulde Expropriationsudgift, som foreslaaet i Lovforslaget, bliver at refundere Statskassen i Genhold til Lov 26de Mai 1868, hvilken Regel man har anset det for rigtigst at udstrække til ogsaa at gjælde for Silkeborg-Herning Banen, saafremt den gaar over til at blive Statsbane. Et Flertal har derimod ment, at der ligesaavel for de to af disse Baners Vedkommende som for de formentlig ligestillede Baner Silkeborg-Herning og Odense-Svendborg burde kræves et finantzielt Offer bragt af de paagjældende Egne, og de have da tillige forment, at dette for Herning-Sjærn Banens Vedkommende burde ansættes til 25,000 Kr. pr. Banemil, — hvilket ogsaa efter de øvrige Flertalsmedlemmers Formening er det Høieste, der vil kunne ventes tilveiebragt fra denne Egn — medens Tilskudet til Faaborg-Ringe Banen formentlig kunde sættes til 80,000 Kr. pr. Banemil, hvilket, som berørt, netop svarer til den Del af Anlægsomkostningerne, som ikke vil blive forrentet. Da det her ikke gjælder om et egentligt Principspørgsmaal, efterfor som der i og for sig ikke er Noget til Ginder for at kræve et Tilskud til Statsbaner, ved hvilke den lokale Betydning maa erkjendes at være noget mere fremtrædende, men da her altsaa nærmest kun spørges om et Skøn over, hvad der kan anses for at være rigtigst og billigst, have de oven berørte Medlemmer i det Hele troet paa dette Punkt at burde høre sig for Flertallets Afgjørelse og undlade at stille Ændringsforslag, der kunde vanskeliggjøre Lovens Fremme, saa meget mere som det jo beror paa